О П Р Е Д Е Л Е Н И Е
№ 38611

гр. София, 07.10.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 75 състав,** в закрито заседание на 07.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

като разгледа дело номер **12243** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Б. В. В. с постоянен адрес в [населено място], [жк], [улица], ет. 6, ап. 7, срещу Заповед № GPAM-3165953 от 26.09.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг" ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач, който е извършил нарушение на по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. Оспорената ЗППАМ се основава на констатацията от АУАН № 5980357 от 26.09.2026, че на същата дата, около 16:30 часа, Б. В. В. е спряна за проверка в [населено място], [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], при която е установено, че управлява личният си лек автомобил Ф. 500 с рег. [рег.номер на МПС] , който от 22.09.2026 г. е със служебно прекратена регистрация на основание чл. 143, ал. 15 ЗДвП.

С жалбата е направено искане за спиране изпълнението на административния акт, основаваща се на твърдения, че изпълнението му ще причини на жалбоподателката значителни и трудно поправими вреди. Конкретно се посочва, че отнемането на СУМПС води до съществено ограничаване на възможността й за свободно придвижване, затруднява изпълнението на родителските й задължения, както и осъществяването на трудовите й функции. Допълнителни аргументи са изведени от обстоятелството, че веднага след проверката е сключена нова валидна застраховка „Гражданска отговорност“ за автомобила.

Съдът, като се запозна с жалбата и приложените към нея доказателства, намира, че искането за спиране на изпълнението е процесуално допустимо - направено е от надлежна страна, в хода на образувано съдебно производство по оспорване на заповедта.

Разгледано по същество, искането е и основателно.

В конкретния случай спрямо Б. В. В. е приложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг" ЗДвП. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните

административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповедите подлежат на оспорване по реда на АПК, като съгласно чл. 172, ал. 6 ЗДвП подадената жалба не спира изпълнението на приложената принудителна административна мярка.
Разпоредбата на чл. 166, ал. 4 АПК предвижда, че когато предварителното изпълнение на административния акт е допуснато по силата на отделен закон и не е налице изрична забрана за съдебен контрол, то може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2. Съгласно последната разпоредба съдът може да постанови спиране на предварителното изпълнение при всяко положение на делото до влизане в сила на съдебното решение, ако изпълнението би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда.
Доколкото специалният – ЗДвП, не регламентира основанията, при които съдът може да спре предварителното изпълнение на заповед по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, приложение намират общите правила на чл. 166, ал. 4 във връзка с ал. 2 АПК. Следователно единствената материалноправна предпоставка за уважаване на искането е възможността предварителното изпълнение да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда, като преценката следва да бъде извършена въз основа на конкретните факти по делото и след съпоставка между защитения с предварителното изпълнение обществен интерес и засегнатата правна сфера на адресата на акта.
В случая административният орган е приложил процесната принудителна административна мярка, тъй като при извършена на 26.09.2026 г. проверка е установено, че управляваният от жалбоподателката автомобил е със служебно прекратена регистрация, считано от 22.09.2026 г. на основание чл. 143, ал. 15 ЗДвП.
Съобразно представените с жалбата доказателства обаче за същия автомобил е сключена застрахователна полица веднага след проверката - 26.09.2026 г.
Съгласно чл. 143, ал. 10, изр. второ ЗДвП служебно прекратената регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно след предоставяне на данни от Гаранционния фонд за сключена застраховка по реда на чл. 574, ал. 6 КЗ или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Следователно към настоящия момент причината, обусловила прилагането на процесната принудителна административна мярка, е отпаднала, тъй като задължението за сключване на застраховка е изпълнено незабавно след установяване на нарушението.
При тези данни съдът приема, че целта преследвана от законодателя чрез допуснатото по силата на закона предварително изпълнение – предотвратяване участието в движението на моторно превозно средство без задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, е вече постигната. Продължаващото изпълнение на мярката не допринася за защитата на обществения интерес в по-голяма степен, доколкото съществувалият риск е преустановен със сключването на застраховката.
Следва да бъде отчетено и обстоятелството, че по делото не са налице данни жалбоподателката да е била уведомена или да е могла да узнае, че регистрацията й е служебно прекратена. Разпоредбата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП не предвижда задължение за административния орган да уведомява собственика за извършеното служебно прекратяване на регистрацията, поради което още по-малко може да се приеме, че водачът е разполагал с информация за настъпилото административно действие.
При тези обстоятелства съдът намира, че продължаващото предварително изпълнение на заповедта би засегнало в значителна степен правната сфера на жалбоподателката, като би ограничило правото й да управлява моторно превозно средство, независимо че причината за прилагането на мярката вече е отпаднала. Вредите от невъзможността да управлява МПС следва

да бъдат квалифицирани като значителни по смисъла на чл. 166, ал. 2 АПК, още повече че продължаването на предварителното изпълнение вече не е необходимо за защита на обществения интерес.
Ето защо съдът приема, че в случая е налице основанието по чл. 166, ал. 4 във връзка с ал. 2 АПК за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на оспорената заповед до приключване на съдебния контрол с влязъл в сила съдебен акт, тъй като при конкретните фактически обстоятелства балансът между обществения и частния интерес налага предоставяне на временна съдебна защита на жалбоподателката.
Така мотивиран и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК, Административен съд София –град, III отделение, 75 състав

ОПРЕДЕЛИ:

СПИРА изпълнението на Заповед № GPAM-3165953 от 26.09.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.
Определението може да бъде обжалвано с частна жалба чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република България в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.
Препис от определението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

Съдия: